

п. Бразі С.,
головному редакторові
газети "Урядовий кур'єр"
вул. Садова, 1, м. Київ, 01008

№ 101-075 від 02 червня 2011 р.

Ніжинська міськрайонна благодійна організація Благодійний фонд "Ніжен", що відповідно до Статуту опікується розвитком української мови, культури, науки, освіти, звертається до Вас у зв'язку з пропозицією обговорення мовної політики, започаткованої у газеті від 5 травня 2011 року (стаття доктора філологічних наук, професора Тараса Кияка "Досить шукати аналогій та виправдань").

На наше переконання, насправді проблема не у статусі мови, зокрема української, бо всі декларативні (формальні) ознаки високого статусу є, але не існує чіткого механізму в реалізації забезпечення розвитку мови, не тільки української, а й етнічних груп, що не мають державності.

Через те, що усе пущено на самоплив, масмо зараз таку негативну ситуацію у мовній сфері. Вона є результатом:

- несправедливої політики, яка насильно творилася протягом усієї історії України;
- міграції із україномовного середовища (сіл) у русифіковані міста;
- інформаційного іншомовного, переважно російськомовного, тиску.

А шлях виходу з такої ситуації досить простий. Розвиток мови – це функція держави, зокрема Президента України, який є гарантом Конституції, і безпосередньо Уряду. В Уряді відповідальним за цей напрямок є відповідний віце-прем'єр, він же нині ще й Міністр освіти України. Ми навмисно не називаємо тут прізвищ, оскільки це не має ніякого значення, адже така ситуація була і до теперішнього Уряду протягом усіх 20 років незалежності. Але відповідно до Положення про Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України, затвердженого Указом Президента

України від 08 квітня 2011 року № 410/2011, жодного слова про здійснення мовної політики там нема.

Виникає питання: хто, де і як цим займається? Відповідь – найбільш і найменш потужне Міністерство культури і туризму України відповідно до його Положення (щойно затверджене Указом Президента України від 06 квітня 2011 р. № 388/2011).

Але ж, як практично це Міністерство здійснює мовну політику, як зокрема взаємодіє з Міністерством освіти та судовою гілкою влади – невідомо. Так само система управління та зв'язків по вертикалі і горизонталі між Міністерством культури і туризму, відповідними управліннями та відділами держадміністрацій та виконкомів рад не передбачає принципівості у дотриманні державного статусу української мови. Нема і взаємодії з громадськими організаціями, у статутах яких записано про розвиток української мови.

Єдиний ланцюжок у здійсненні задекларованої мовної політики відсутній, адже нема ні звітності, ні перевірки ефективності у виконанні таких функцій. Не створена також функція із забезпечення державної мови як засобу комунікації, гарантування внутрішньої і зовнішньої безпеки у глобальному інформаційному полі.

Виникає питання – а хто повинен будувати такий механізм? Звичайно – Уряд, не знімаючи при цьому відповідальності з Президента України.

Свідомий саботаж протягом останніх 20 років, на тлі якого політики розігрували свої карти та отримували дивіденди, може призвести до внутрішньої дестабілізації, загрози національній та зовнішній безпеці на тлі стійкої демографічної кризи.

Адже, у 20-й ювілейний рік нашої державності мовне питання далі є символічним. До такого висновку спонукають нас і розпливчасті відповіді, які ми отримали від МОН молодьспорт України та Мінкультури України, і які додаємо до цього відгуку.

Додаток:

1. Копія листа за № 101-070 від 06.04.2011 р.
2. Копія листа за № 507-337 від 11.02.2011 р.
3. Копія листа за № 315/20/15-11 від 11.05.2011 р.
4. Копія листа за № 43-17/673 від 16.03.2011 р.

З повагою,

М.П.Шкурко,
голова наглядової ради.